

[Ib Christensen]

Så sagde ministeren – og det er jeg glad for – at Danmark tager afstand fra muligheden for at lovgive over budgettet, således som Europa-Parlamentet prøver på at gøre. Det var da i hvert fald en glædelig konstatering, og så håber jeg, at man i fremtidige kompromiser mellem Ministerrådet og Parlamentet har det for øje, så der ikke rent faktisk alligevel bliver tale om, at Parlamentet kommer til at lovgive over budgettet.

Jeg synes også, at man i ministerens tale manglede den konstatering, at en helt afgørende bevæggrund for Parlamentet i denne budgetstrid er det ønske, som klart er kommet til udtryk, at få større beføjelser, at få større magt over EFs budget, at Parlamentet skal være et såkaldt rigtigt parlament med lovgivende beføjelser, i hvert fald med bevillingsret o. lign. Denne helt klare motivering i Parlamentets aspirationer burde regeringen have nævnt og have udtalt sin stillingtagen til, om man ønsker, at Parlamentet skal have flere budgetbeføjelser på bekostning af Ministerrådet. Det er det, som kampen til syvende og sidst i meget væsentlig grad drejer sig om.

Der var heller ikke mange ytringer med hensyn til, hvordan man vil tackle det problem, der kommer til at foreligge, hvis ikke man får gennemført nogle vidtgående besparelser, navnlig i landbrugssektoren, eller tilført EF nye indtægter. I den forbindelse vil jeg godt efterlyse, hvad regeringen mener om Parlamentets tanke om at forhøje den fælles EF-moms fra 1 til 1,5 pct. Heller ikke det fik vi altså oplyst regeringens standpunkt til. Hvis regeringen ikke vil det, hvordan vil man så sikre, at budgettet ikke bliver sprængt om et par år, hvor man jo erkender, at der vil opstå store problemer, bl. a. i forbindelse med udvidelsen med 3 nye medlemsstater?

Om landbrugsministerens redegørelse kun dette, at landbrugsministeren siger, at EFs landbrugspolitik principper skal opretholdes og videreføres i fremtiden, men dér må vi konstatere, at de principper, det bygger på, hvor ministeren altså nævner en fælles prispolitik, fællesskabspræferencer og fælles finansiering, i høj grad er udhulet. Der er ikke et egentligt fælles marked for landbrugsvarer, der er monetære udligningsbeløb, der fungerer som en slags toldgrænser, og der er i høj grad forskel på priserne. Så det er i høj grad et spørgsmål, i hvilket omfang man har realiseret disse principper.

Men det, som jeg synes er mest karakteristisk med hensyn til den fælles EF-landbrugspolitik principper, er de grundlæggende modstridende principper, de bygger på traktatmæssigt, idet man på den ene side ifølge Romtraktaten skal sørge for, at landbrugsproducenterne har rimelige indtægter, og på den anden side skal sørge for rimelige forbrugerpriser. Derfor har man oplevet gang på gang i Europa-Parlamentet og i debatten i øvrigt, hvorledes landbrugslobbyen slår på, at man krænker de grundlæggende principper i Romtraktaten for fællesskabspolitikken på landbrugsområdet, hvis man ikke forhøjer priserne med så og så meget, idet den altså ser bort fra det, der også står, om de rimelige priser.

Når man ikke vil anerkende et frit markeds vilkår – og det er jo det, man ikke vil, det er jo det, som alle Romtraktatens principper på dette felt er en undsigelse af – så savner vi besked på, hvordan man kan få disse ting til at gå op med hinanden, på den ene side dette med de rimelige indtægter for landbrugsproducenterne og på den anden side de såkaldt rimelige forbrugerpriser. Hvordan skal man finde ud af det, og hvordan skal man få disse ting til at harmonere og ikke stride mod hinanden, når man ikke vil anerkende et frit marked i egentligste forstand?

Derfor ser vi også, hvordan prispolitikken fungerer. Vi ser det på den måde, at hvis man forhøjer priserne, så opmuntrer man naturligvis til øget landbrugsproduktion, og så får vi endnu større overskudsproblemer i landbrugssektoren. Hvis man ikke gør det, så opmuntrer man også en lang række producenter, navnlig de nyetablerede, der har store gældsbyrder at svare, høj rente og store afdrag og omkostninger i øvrigt, og som ikke kan optage lån, fordi landejendomspriserne stagnerer i øjeblikket, det er det, der er dansk landbrugs situation i øjeblikket, de nyetablerede landmænds situation. Hvad bliver de nødt til, når priserne fastlåses? De bliver nødt til at sætte produktionen i vejret. Altså hvad enten man ikke forhøjer priserne eller man forhøjer priserne, så får man overskudsproduktion, og det er ikke mindst de nyetablerede, der har en stor animalsk produktion. Derfor synes jeg, at det i høj grad har vist sig, at disse principper ikke rigtig